

Arrest

nr. 350 804 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ESHAGHZEY *loco* advocaat M. DE FEYTER. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Volgens zijn verklaringen heeft verzoeker zijn land van herkomst verlaten in 2017. Op 27 december 2019 heeft hij een verzoek om internationale bescherming in Spanje ingediend.

Op 13 mei 2023 wordt verzoeker voor het eerst op het Belgisch grondgebied gesignaleerd na interceptie door de politie wegens illegaal verblijf. Hij ontvangt een bevel om het grondgebied te verlaten. Tussen 2023 en 2026 komt verzoeker meermaals in aanraking met de Belgische politiediensten.

Na zijn laatste interceptie door de politie ontvangt verzoeker op 7 april 2026 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wordt overgebracht naar een gesloten centrum en vastgehouden met het oog op verwijdering naar zijn land van herkomst.

Op 17 april 2026 dient verzoeker in het gesloten centrum een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarvan hij expliciet afstand doet op 21 april 2026.

Op 29 mei 2026 dient verzoeker in het gesloten centrum een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op 17 juni 2026 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 juni 2026 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 6 juli 2026 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Marokkaan van nationaliteit en Amazigh van etnie. U bent afkomstig van Nador in de provincie Nador.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u het volgende.

U identificeert zich als homoseksueel. Als kind speelde u enkel met meisjes, had u lang haar en spraken mensen u aan als een meisje. Toen u negen of tien jaar oud was werd u betraapt terwijl u seks had met uw neef H. Uw vader en broer namen u mee naar het politiebureau, waar u moest zeggen dat H. u verkracht had. U weigerde dit. U werd thuis mishandeld door uw vader en broer, die tevens zeiden dat ze u zouden vermoorden. Wanneer u H. enkele maanden later weer zag, bleek dat hij ook mishandeld en bedreigd was.

U behaalde uw middelbare schooldiploma en studeerde vervolgens aan de universiteit van Rabat. U bleef echter in Nador wonen, in het huis van uw moeder, waar ook uw broer M. woonde. Tijdens deze periode werkte u als professioneel muzikant en speelde u met enkele grote artiesten, alsook in verschillende groepen en op evenementen. Verder was u actief binnen de “24 februari beweging”, samen met N.Z., B.B., N.B. en A.A.a.R. U was achter de schermen actief bij de beweging en organiseerde acties. U stopte met deze activiteit wanneer B.B. werd gearresteerd. U heeft zelf nooit problemen gehad omwille van deze activiteit.

Gedurende uw middelbare school- en studententijd had u ook meerdere geheime relaties met mannen. U hield uw relaties verborgen, niemand was hiervan op de hoogte. Op een dag was u met een vriend naar het strand geweest en besloten jullie terug te keren naar uw huis, waar op dat moment niemand thuis zou zijn, om te douchen. U begon seks met hem te hebben. Uw broer M. kwam binnen en zag u. Hierop viel hij u aan met een zwaard. Uw moeder zag het gebeuren en hielp u ontsnappen naar Melilla, een Spaanse enclave, waar u een asielverzoek indiende.

U had met veel mensen in uw stad, die op de hoogte waren van wat er gebeurd was met H. in uw kindertijd, problemen. U werd geshamed en beledigd. Bovendien speelde u op meerdere grote evenementen als gitarist en was u algemeen gekend in Marokko. Wanneer u met Lady Gaga optrad op een groot muziekevenement stond u in een krantenartikel aangeduid als gay.

U vertrok één a twee jaar voor het uitbreken van de corona-epidemie naar Spanje. U verbleef er ongeveer een jaar en acht maanden. U kreeg er een carta roja waarmee u zich binnen Spanje kon bewegen en had een interview in het kader van uw asielverzoek. Uw broer N. kwam naar Spanje om u op te halen. Hij vertelde u dat u de familie-erf had geschonden met uw verhaal. U verliet Spanje en ging met hem mee naar België. Hier werkte u in het abattoir in Anderlecht. U woonde bij uw broer en had geen enkele vrijheid. Na een aantal maanden, circa zes à zeven jaar geleden, was u het beu en ging u na het werk naar de Beurs. Hier ontmoette u een Engelsman. U kuste hem. Uw broer zag u en schopte u het huis uit. Uw persoonlijke documenten bleven bij hem liggen. U kwam op straat te wonen en begon met het gebruiken van drugs. Hierdoor is uw geheugen danig beschadigd.

U kwam gedurende de jaren meerdere keren in contact met de politie. U gaf hierbij verschillende valse identiteiten op uit angst om teruggestuurd te worden naar Marokko. Op 6 april 2026 werd u aangehouden wegens illegaal verblijf in België. U gaf de naam M.e.Q. op.

U werd overgebracht naar het gesloten centrum 127bis en diende op 17 april 2026 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U deed afstand van dit verzoek op 22 april 2026.

Er werd voor u een repatriëringsvlucht voorzien op 30 mei 2026. Op 29 mei 2026 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Marokko vreest u vervolging omwille van het feit dat u homoseksueel bent. Ook zouden de Marokkaanse autoriteiten achterhaald kunnen hebben dat u activist was.

In het gesloten centrum was u het slachtoffer van een verkrachting door een andere bewoner.

Ter staving van uw verzoek legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U maakt bepaalde elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden blijken. U verklaart immers dat u, door jarenlang drugsgebruik, problemen heeft met uw geheugen. Uw geheugenproblemen worden echter op geen enkele wijze objectief gestaafd. Aan u werd een pauze verleend, waarna u verklaarde zich goed te voelen. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door een advocaat, die na afloop van het onderhoud aangaf dat het persoonlijk onderhoud goed was verlopen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, Marokko, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

1. U maakt niet aannemelijk dat u vervolging vreest omwille van uw seksuele oriëntatie.

Ten eerste kan aan uw verklaarde homoseksualiteit geen geloof worden gehecht. U verklaart dat u op school enkel bevriend was met meisjes en zelf aangesproken werd als meisje, en dat u dit aangenaam vond (CGVS p.15). Dit is op zijn minst opmerkelijk in de context die u schetst, waar u door uw omgeving beledigd en beschimpt wordt en uw homoseksualiteit angstvallig verborgen moest houden. Verder blijven uw verklaringen over de realisatie van uw homoseksuele geaardheid oppervlakkig en louter gericht op het seksuele. U zou door de verkrachting door uw neef hebben geweten dat u zich ook seksueel tot jongens aangetrokken voelt (CGVS p.16). Uw verklaringen over dit incident zijn echter zeer stereotiep en weinig aannemelijk. Dat u door uw vader en broer werd mishandeld en bedreigd met de dood, maar vervolgens nog tot 2018 thuis bleef wonen zonder dat u verder iets overkwam is tevens opmerkelijk. Ook H. zou zijn bedreigd door zijn familie, maar er is hem verder eveneens niets overkomen (CGVS p.17). Ook over uw verdere relaties blijven uw verklaringen zeer oppervlakkig. U zou relaties hebben gehad van enkele maanden met mannen. U gevraagd hoe u deze relaties verborgen hield, antwoordt u dat u dit deed met de "intelligentie die de natuur ons gegeven had" (CGVS p.18). Nogmaals gevraagd zegt u dat u enkel communiceerde door met uw ogen te knipperen en met briefjes. Van iemand die in zijn leven al zoveel problemen heeft gehad door zijn seksuele geaardheid, die thuis woont bij zijn familie en probeert relaties verborgen te houden vallen echter meer doorleefde verklaringen hierover te verwachten.

Ook indien echter geloof zou worden gehecht aan uw homoseksuele geaardheid, in casu quod non, maakt u niet aannemelijk dat u persoonlijk reden hebt om te vrezen voor vervolging in uw land.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (<https://cgvs-cgra.govshare.fed.be/sites/morocco/basic/COI%20Focus%20Maroc.%20Minorités%20sexuelles.pdf>, beschikbaar in blauwe map AD) blijkt dat seksuele en genderminderheden in Marokko een risicogroep vormen. Deze vaststelling heeft ertoe geleid dat het Commissariaat-generaal zeer voorzichtig is bij het onderzoeken van verzoeken om internationale bescherming op basis van de seksuele oriëntatie van een verzoek(st)er uit dit land.

Op basis van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, is er momenteel echter geen sprake van algemene vervolging van personen die tot de lgbti-gemeenschap behoren in Marokko. Daarom kan er niet a priori van worden uitgegaan dat elke lgbti-persoon in Marokko het risico loopt te worden vervolgd alleen wegens zijn seksuele geaardheid. Daarom moet u - in concreto - aantonen dat u persoonlijk reden hebt om te vrezen voor vervolging in uw land.

- Uw verklaringen over hoe uw broer uw seksuele oriëntatie ontdekte zijn niet consistent. In eerste instantie verklaart u dat uw broer erachter kwam door een krantenartikel waarin u aangeduid werd als gay (CGVS p.3), vervolgens dat uw broer u betrapte met uw vriend (CGVS p.17). De beide scenario's zijn, zoals infra besproken, niet geloofwaardig.
- Uw verklaringen over de aanval door uw broer zijn geenszins geloofwaardig. U woonde tot uw vertrek uit Marokko thuis bij uw moeder (CGVS p.12). Het is niet geloofwaardig dat u, die al zoveel problemen zou hebben gehad door uw seksuele oriëntatie, uw vriend mee naar huis zou nemen om midden op de dag seks te hebben. Dat u dit deed zonder na te denken is niet geloofwaardig (CGVS p.18-19). Zeker omdat, volgens uw verklaringen, uw moeder ook thuis was op het moment dat dit gebeurde en vanaf het balkon zag dat uw broer u mishandelde (CGVS p.20).
- Uw verklaringen over in hoeverre anderen op de hoogte waren van uw seksuele geaardheid zijn niet aannemelijk. Dat iedereen in uw stad op de hoogte was van wat er gebeurde met H. in uw kindertijd en u de rest van uw leven daardoor beledigde is niet zomaar aannemelijk (CGVS p.19). U verklaart enerzijds dat u door niemand geaccepteerd werd behalve de Joodse muziekgroep (CGVS p.20), anderzijds had u vele eigen muziekgroepen, was u succesvol muzikant en politiek activist die met alle Riffijnen in Nador sprak (CGVS p.9-10; p.3; p.14-15). Dat zelfs de krant al Sabah u kende als gay is eveneens pertinent ongeloofwaardig (CGVS p.19). U verklaart in eerste instantie dat de krant wist van het incident waarbij uw broer u sloeg, wat niet mogelijk is aangezien dat gebeurde wanneer u vertrok uit Marokko. Vervolgens dat u al sinds uw kindertijd was gekend als een meisje en de krant u daarom aanwees als zijnde gay (CGVS p.20). U concretiseert op geen enkele wijze waarom een krant u zou kennen en aanwijzen als zijnde gay.
- Indien u werkelijk zoveel problemen had in uw stad vanwege personen die wisten van het incident met H. en verdenkingen hadden betreffende uw seksuele oriëntatie, is het niet geloofwaardig dat u nooit probeerde zich in een andere stad in Marokko te vestigen. Zelfs tijdens uw studie in Rabat bleef u in Nador wonen (CGVS p.14).
- U bent nog in contact met uw zus in België en uw moeder in Marokko (CGVS p.10). Uw moeder hielp u destijds Marokko te verlaten en naar Spanje te reizen. U beschikt over een netwerk in Marokko dat u kan ondersteunen.

2. U maakt niet aannemelijk dat u vervolging vreest omwille van uw betrokkenheid bij de "24 februari beweging".

- Dat u überhaupt betrokken was bij politiek activisme maakt u geenszins aannemelijk. Uw kennis over de beweging waarbij u betrokken zou zijn blijkt immers ondermaats. Zo noemt u de beweging consequent de "24 februari beweging" (in verklaring DVZ "beweging 24"), waarbij u waarschijnlijk verwijst naar de beweging die bekend staat als de "20 februari beweging", naar de startdag van de protesten op 20 februari 2011 (<https://www.arab-reform.net/publication/human-rights-and-the-state-in-morocco-impact-of-the-20-february-movement/>). Deze beweging was echter niet gericht op de Rif: protesten vonden plaats in onder anderen Rabat, Marrakesh en Casablanca (<https://www.tni.org/en/article/the-february-20-movement-in-morocco>). U verwijst tevens naar Nasser Zefzafi als leider van deze beweging, wat niet correct is (CGVS p.12). Nasser Zefzafi raakte immers betrokken bij politiek activisme in 2016 via de Hirak al Rif beweging (<https://www.amnesty.org/en/petition/two-decades-in-prison-for-speaking-out/>). U werd gevraagd of de beweging nog gekend was onder een andere naam, waarop u geen antwoord gaf (CGVS p.15).

Van iemand die nauw betrokken was bij een dergelijke organisatie valt evenwel te verwachten dat hij de naam van de organisatie waarvan hij deel uitmaakt zou kennen.

- U werd meermaals uitgenodigd te vertellen over uw effectieve rol bij de organisatie, waarop u geen antwoord gaf (CGVS p.14-15). Van iemand die grootschalige protestacties mee organiseerde kan echter worden verwacht dat hij hierover doorleefde verklaringen kan afleggen.

- U verklaart zelf geen persoonlijke problemen te hebben gehad vanwege politieke activiteiten (CGVS p.15). Dat de Marokkaanse overheid tijdens uw jaren afwezigheid misschien heeft ontdekt dat u activist was is een loutere hypothese en wordt op geen enkele wijze gestaafd (CGVS p.21).

3. Uw gedrag in Europa duidt niet op een reële vrees voor vervolging in Marokko.

- U verklaart dat u in Spanje een asielprocedure doorliep, in Malaga een persoonlijk onderhoud had en dat men er u een verblijfsvergunning beloofde (CGVS p.11). Dat u vervolgens Spanje verliet naar België, waar u het naliel asiel aan te vragen of uw verblijf op enige wijze te regulariseren, valt niet te rijmen met een reële vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dat u ook na het conflict met uw broer, waarbij u op straat kwam te staan, niet terugkeerde naar Spanje om uw asielprocedure verder te zetten én in België geen asielprocedure startte wijst eveneens niet op een vrees voor vervolging in uw hoofde.

- Hoewel u verklaart dat u een jaar en acht maanden in Spanje doorbracht voordat uw broer u naar België bracht, blijkt uit het antwoord van de Dublin-unit in Spanje dat u daar voor de laatste keer werd geregistreerd op 11 april 2023. Uw vingerafdrukken werden er geregistreerd in december 2019. U verbleef dus ruim drie jaar in Spanje (zie hit EUODAC en antwoord Dublin-unit Spanje in administratief dossier). U zou dus redelijkerwijze op de hoogte zijn van het verdere verloop van uw asielverzoek in Spanje. Ook is uw verklaring dat u zes à zeven jaar in België woont hierdoor niet geloofwaardig.

- In België kwam u tussen 2023 en 2026 meermaals in contact met de politie. U ontving meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook hiermee geconfronteerd heeft u nooit internationale bescherming gezocht. U was echter op de hoogte van het bestaan van de procedure, getuige het feit dat u er in Spanje ooit al een gestart was.

- U gebruikte meerdere verschillende aliassen tijdens uw verblijf in België, waaronder éénmaal een met de Algerijnse nationaliteit. Bij geen enkel contact met de Belgische autoriteiten gaf u aan nood te hebben aan internationale bescherming of een probleem te hebben in Marokko. U gaf in twee van uw gehoren door de politie aan reeds vijftien of zeventien jaar in België te wonen. Echter valt van een persoon met een reële nood aan internationale bescherming te verwachten dat hij de autoriteiten van het land waarvan hij bescherming verzoekt van meet af aan de correcte informatie verschaft. U heeft dit herhaaldelijk nagelaten.

- U diende in april 2026 een verzoek om internationale bescherming in, maar deed hier zeer snel afstand van. U diende een tweede verzoek om internationale bescherming in één dag voor de voor u voorziene repatriërvlucht. Dit wijst erop dat uw verzoek niet het gevolg is van een reële vrees, maar louter een middel is om repatriëring te voorkomen.

4. Dat u in het gesloten centrum slachtoffer werd van een verkrachting heeft geen weerslag op uw verklaarde vrees ten opzichte van Marokko.

Dat u zich in het gesloten centrum niet veilig voelt en er het slachtoffer werd van een verkrachting is zeer spijtig, maar er is geen vrees ten opzichte van Marokko af te leiden omwille van dit element. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt om uw verklaringen hieromtrent te staven, ondanks het feit dat u zou zijn gehoord door de politie en een medisch onderzoek zou hebben ondergaan. Dat dit gebeurde blijft dus een loutere verklaring.

5. Uw voorgehouden geheugenproblemen kunnen bovenstaande analyse niet wijzigen.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie waarin u zich bevond tijdens uw verblijf in België, en aangenomen kan worden dat dit een bepaalde impact heeft op uw welzijn, kan niet worden geconcludeerd dat u niet in staat bent om te vertellen over belangrijke gebeurtenissen in uw eigen leven. U bleek immers prima in staat om te vertellen over andere details uit uw leven, zoals uw adres in Nador, het gebouw waar u woonde en muziekfestivals in uw buurt (CGVS p.17; p.3). Dat verklaringen over uw eigen asielrelaas inconsistent of incoherent zijn lijkt dus te wijten aan het feit dat deze niet waarachtig zijn, eerder dan een probleem met uw geheugen.

6. *U legt geen enkel document neer dat uw relaas kan onderbouwen.*

Aan DVZ verklaarde u te beschikken over “veel bewijzen” van uw relaas. U zou een doorheen Marokko gekende muzikant zijn, en zou in een krantenartikel zijn beschreven als zijnde gay. U legt hiervan niets voor, ook niet na het persoonlijk onderhoud. Ook de medische documenten waarover u zegt te beschikken legt u niet voor. Dat u geen toegang heeft tot het wachtwoord van uw email is hiervoor geen afdoende verschooning (CGVS p.22). U stelt immers dat de bewijzen online te vinden zijn (CGVS p.7; p.9; p.3) en heeft een advocaat die u bijstaat.

Het CGVS heeft online niets kunnen vinden met betrekking tot uw verklaringen. Een optreden van Lady Gaga in Marokko lijkt nooit te hebben plaatsgevonden. Een zanger met de naam Mohsin Anis werd teruggevonden online, maar gezien u zichzelf omschrijft als gitarist is het eerder onwaarschijnlijk dat het om u gaat.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat een vrees voor vervolging niet kan worden aangenomen, noch dat er in uwe hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “de algemene rechtsmiddelen der zorgvuldigheid (o.m. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, doordat, eerste onderdeel, het CGVS ten onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van het relaas van verzoeker, en, tweede onderdeel, de ingeroepen gebreken volgens verzoeker onbestaande, dan wel uiterst miniem zijn of zich toch niet voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden”.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, om de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3. Stukken

3.1. Verzoeker voegt geen stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aantal stukken neer, met name een kopie van de eerste pagina van zijn Marokkaans paspoort en een aantal onvertaalde Spaanse stukken inzake zijn asielpcedure in Spanje waaronder het bewijs van indiening van zijn verzoek om internationale bescherming op 27 december 2019, twee oproepingen om te verschijnen en de afwijzingsbeslissing inzake dit verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat deze stukken niet nieuw en pertinent zijn en bijgevolg overeenkomstig artikel 2.20 van de RvV-wet uit de debatten dienen te worden geweerd.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

4.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt vastgesteld dat in zijn hoofde onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

5.2. Verzoeker is afkomstig uit een veilig land van herkomst, met name Marokko, waardoor zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

5.3. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij bij terugkeer naar Marokko problemen vreest omwille van zijn seksuele geaardheid en omwille van zijn betrokkenheid bij de "24 februari beweging". Voor een samenvatting van het asielrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.4. Blijkens de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal (1) dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij vervolging vreest omwille van zijn seksuele geaardheid; (2) dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij vervolging vreest omwille van zijn betrokkenheid bij de "24 februari beweging"; (3) dat verzoekers gedrag in Europa niet duidt op een reële vrees voor vervolging in Marokko; (4) dat het feit dat verzoeker in het gesloten centrum het slachtoffer werd van een verkrachting geen weerslag heeft op zijn beweerde vrees ten aanzien van Marokko; (5) dat zijn voorgehouden geheugenproblemen bovenstaande analyse niet wijzigen; en (6) dat hij geen enkel document neerlegt dat zijn relaas onderbouwt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande deze vaststellingen.

5.5. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn problemen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht.

5.6. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming uiterst laattijdig heeft ingediend en dat zijn gedrag in Europa en België geenszins duidt op een reële vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade in Marokko. De bestreden beslissing bevat volgende pertinente motieven:

- *"U verklaart dat u in Spanje een asielprocedure doorliep, in Malaga een persoonlijk onderhoud had en dat men er u een verblijfsvergunning beloofde (CGVS p.11). Dat u vervolgens Spanje verliet naar België,*

waar u het naliet asiel aan te vragen of uw verblijf op enige wijze te regulariseren, valt niet te rijmen met een reële vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dat u ook na het conflict met uw broer, waarbij u op straat kwam te staan, niet terugkeerde naar Spanje om uw asielprocedure verder te zetten én in België geen asielprocedure startte wijst eveneens niet op een vrees voor vervolging in uw hoofde.

- Hoewel u verklaart dat u een jaar en acht maanden in Spanje doorbracht voordat uw broer u naar België bracht, blijkt uit het antwoord van de Dublin-unit in Spanje dat u daar voor de laatste keer werd geregistreerd op 11 april 2023. Uw vingerafdrukken werden er geregistreerd in december 2019. U verbleef dus ruim drie jaar in Spanje (zie hit EUODAC en antwoord Dublin-unit Spanje in administratief dossier). U zou dus redelijkerwijze op de hoogte zijn van het verdere verloop van uw asielverzoek in Spanje. Ook is uw verklaring dat u zes à zeven jaar in België woont hierdoor niet geloofwaardig.

- In België kwam u tussen 2023 en 2026 meermaals in contact met de politie. U ontving meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook hiermee geconfronteerd heeft u nooit internationale bescherming gezocht. U was echter op de hoogte van het bestaan van de procedure, getuige het feit dat u er in Spanje ooit al een gestart was.

- U gebruikte meerdere verschillende aliassen tijdens uw verblijf in België, waaronder éénmaal een met de Algerijnse nationaliteit. Bij geen enkel contact met de Belgische autoriteiten gaf u aan nood te hebben aan internationale bescherming of een probleem te hebben in Marokko. U gaf in twee van uw gehoren door de politie aan reeds vijftien of zeventien jaar in België te wonen. Echter valt van een persoon met een reële nood aan internationale bescherming te verwachten dat hij de autoriteiten van het land waarvan hij bescherming verzoekt van meet af aan de correcte informatie verschaft. U heeft dit herhaaldelijk nagelaten.

- U diende in april 2026 een verzoek om internationale bescherming in, maar deed hier zeer snel afstand van. U diende een tweede verzoek om internationale bescherming in één dag voor de voor u voorziene repatriërvlucht. Dit wijst erop dat uw verzoek niet het gevolg is van een reële vrees, maar louter een middel is om repatriëring te voorkomen.”

Verzoeker werpt in het verzoekschrift op dat hem ten onrechte wordt verweten “*pas enkele dagen na zijn aankomst in België*” een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Verder tracht hij zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming te verschonen door te stellen dat het bestaan van een procedure internationale bescherming niet noodzakelijk tot de parate kennis van niet-juristen behoort en dat hij louter basisonderwijs heeft gevolgd waardoor het niet verwonderlijk is dat hij niet op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure in België. Tot slot verklaart hij dat hij “*halsoverkop zijn thuisland is ontvlucht*” en dat het loutere feit dat hij pas na zijn vlucht de nodige informatie inwon over de mogelijkheid om internationale bescherming te verkrijgen geenszins de geloofwaardigheid en de ernst van zijn asielverzoek ondermijnt.

De Raad kan verzoekers verweer geenszins volgen. Het strookt bovendien niet met verzoekers voorgaande verklaringen en met de stukken uit het administratief dossier.

Nergens uit zijn verklaringen en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker *“halsoverkop zijn thuisland is ontvlucht”* en *“pas enkele dagen na zijn aankomst in België”* een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Integendeel, uit een EURODAC-hit in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in Spanje heeft ingediend. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij een jaar en acht maanden in Spanje heeft gewoond alvorens hij naar België kwam, waar zijn broer woont. Hij zou het resultaat van zijn asielpprocedure niet hebben afgewacht in Spanje. Op 13 mei 2023 wordt verzoeker voor de eerste keer op het Belgisch grondgebied geïntercepteerd door de politie. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat verzoeker tussen 2023 en 2026 meermaals in contact kwam met de politie en meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten ontving maar dat hij bij deze contacten met de Belgische autoriteiten nooit enige nood aan internationale bescherming aangaf. Pas wanneer verzoeker op 7 april 2026 wegens illegaal verblijf wordt vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op verwijdering naar zijn land van herkomst dient hij een verzoek om internationale bescherming in op 17 april 2026 waarvan hij snel terug afstand deed op 22 april 2026. Vervolgens dient hij een tweede verzoek om internationale bescherming in op 29 mei 2026, een dag voor zijn geplande repatriërvlucht, waaruit de commissaris-generaal terecht afleidt dat het beschermingsverzoek niet zozeer wijst op een reële vrees voor vervolging maar eerder een middel is om zijn repatriëring te voorkomen.

Waar verzoeker wijst op zijn laaggeschooldheid en het gebrek aan parate kennis als niet-jurist over de procedure internationale bescherming, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van de procedure internationale bescherming vermits hij dergelijke procedure reeds had opgestart tijdens zijn verblijf in Spanje, alvorens hij naar België kwam.

Verzoeker brengt geen overtuigende elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen van de bestreden beslissing kunnen ontkrachten en zijn laattijdig beschermingsverzoek kunnen verschonen. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij onmiddellijk of zo snel mogelijk na zijn aankomst in België ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande zijn beschermingsmogelijkheden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker naliet dit te doen, dat hij tussen 2023 en 2026 meermaals in contact kwam met de Belgische autoriteiten maar geen enkele nood aan internationale bescherming aangaf en pas een beschermingsverzoek indiende op het moment dat hij werd vastgehouden met het oog op verwijdering, ondermijnt op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

5.7. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid, wijst de Raad op het volgende:

Los van de vraag of de seksuele geaardheid van verzoeker geloofwaardig is, heeft hij niet op aannemelijke wijze aangetoond dat hij persoonlijke redenen heeft om te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst.

Uit de beschikbare landeninformatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing (COI Focus Marokko *“Seksuele minderheden”* van 9 april 2025) blijkt dat seksuele en genderminderheden in Marokko een risicogroep vormen. Deze vaststelling heeft ertoe geleid dat het CGVS zeer voorzichtig is bij het onderzoeken van verzoeken om internationale bescherming op basis van de seksuele geaardheid van een verzoeker uit dit land. Op basis van deze informatie is er momenteel echter geen sprake van algemene vervolging van personen die tot de LGBTI-gemeenschap behoren in Marokko. Daarom kan er niet *a priori* van worden uitgegaan dat elke LGBTI-persoon in Marokko het risico loopt te worden vervolgd louter omwille van zijn seksuele geaardheid. Verzoeker moet *in concreto* aantonen dat hij een persoonlijke reden heeft om te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie aan die een ander licht werpt op bovenstaande analyse.

Inzake verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende gesteld:

- *“Uw verklaringen over hoe uw broer uw seksuele oriëntatie ontdekte zijn niet consistent. In eerste instantie verklaart u dat uw broer erachter kwam door een krantenartikel waarin u aangeduid werd als gay (CGVS p.3), vervolgens dat uw broer u betrapte met uw vriend (CGVS p.17). [...]*
- *Uw verklaringen over de aanval door uw broer zijn geenszins geloofwaardig. U woonde tot uw vertrek uit Marokko thuis bij uw moeder (CGVS p.12). Het is niet geloofwaardig dat u, die al zoveel problemen zou hebben gehad door uw seksuele oriëntatie, uw vriend mee naar huis zou nemen om midden op de dag seks te hebben. Dat u dit deed zonder na te denken is niet geloofwaardig (CGVS p.18-19). Zeker omdat, volgens*

uw verklaringen, uw moeder ook thuis was op het moment dat dit gebeurde en vanaf het balkon zag dat uw broer u mishandelde (CGVS p.20).

- Uw verklaringen over in hoeverre anderen op de hoogte waren van uw seksuele geaardheid zijn niet aannemelijk. Dat iedereen in uw stad op de hoogte was van wat er gebeurde met H. in uw kindertijd en u de rest van uw leven daardoor beledigde is niet zomaar aannemelijk (CGVS p.19). U verklaart enerzijds dat u door niemand geaccepteerd werd behalve de Joodse muziekgroep (CGVS p.20), anderzijds had u vele eigen muziekgroepen, was u succesvol muzikant en politiek activist die met alle Riffijnen in Nador sprak (CGVS p.9-10; p.3; p.14-15). Dat zelfs de krant al Sabah u kende als gay is eveneens pertinent ongeloofwaardig (CGVS p.19). U verklaart in eerste instantie dat de krant wist van het incident waarbij uw broer u sloeg, wat niet mogelijk is aangezien dat gebeurde wanneer u vertrok uit Marokko. Vervolgens dat u al sinds uw kindertijd was gekend als een meisje en de krant u daarom aanwees als zijnde gay (CGVS p.20). U concretiseert op geen enkele wijze waarom een krant u zou kennen en aanwijzen als zijnde gay.

- Indien u werkelijk zoveel problemen had in uw stad vanwege personen die wisten van het incident met H. en verdenkingen hadden betreffende uw seksuele oriëntatie, is het niet geloofwaardig dat u nooit probeerde zich in een andere stad in Marokko te vestigen. Zelfs tijdens uw studie in Rabat bleef u in Nador wonen (CGVS p.14).

- U bent nog in contact met uw zus in België en uw moeder in Marokko (CGVS p.10). Uw moeder hielp u destijds Marokko te verlaten en naar Spanje te reizen. U beschikt over een netwerk in Marokko dat u kan ondersteunen."

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoekers individuele vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid niet geloofwaardig is. Verzoeker laat na om deze pertinente motieven met concrete elementen of argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Hij beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat geenszins als dienstig verweer kan worden beschouwd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij *"verschillende keren fysiek werd aangevallen als reactie van omstaanders op zijn seksuele geaardheid"* en *"hij hiervoor reeds aangifte heeft gedaan maar toen geen gehoor kreeg"*, merkt de Raad op dat verzoeker hiervan nooit enige melding heeft gemaakt tijdens zijn voorgaande verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken of het CGVS. Dergelijke 'nieuwe' verklaringen in het verzoekschrift ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

5.8. De overige motieven van de bestreden beslissing inzake zijn vrees voor vervolging omwille van zijn betrokkenheid bij de "24 februari beweging", inzake het feit dat hij het slachtoffer werd van een verkrachting in het gesloten centrum, inzake zijn voorgehouden geheugenproblemen en inzake het gebrek aan documenten die zijn relaas zouden kunnen onderbouwen, laat verzoeker in het geheel onverlet waardoor deze – bij gebrek aan dienstig verweer – onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

5.9. De Raad acht het geheel aan voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, noch overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

5.10. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Marokko, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

5.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.13. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

V. HOEFNAGELS